

OPEN KERKENDAGEN 2019 - POESELE

Felix Beryngier

Een zijaltaar in het Hospitaal Louise-Marie

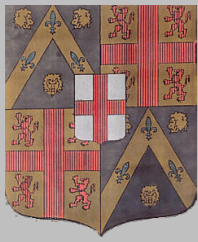

Het koor van de kapel in het Hospitaal Louise-Marie

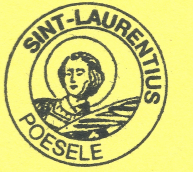

Aan het werk in een kloosterkapel

Verscheidene kapellen uit de streek werden door hem geschilderd. Tussen 1920 en 1924 werkte hij in de kapel van Onze-Lieve-Vrouw in de Oostbroek te Nevele en in de kapel van het Hospitaal Louise-Marie te Nevele, nu het rustoord Ter Leenen. Deze kapel moest wijken voor de bouw van het nieuwe rustoord in 1967.

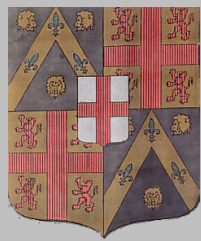
OPEN KERKENDAGEN 2019 - POESELE

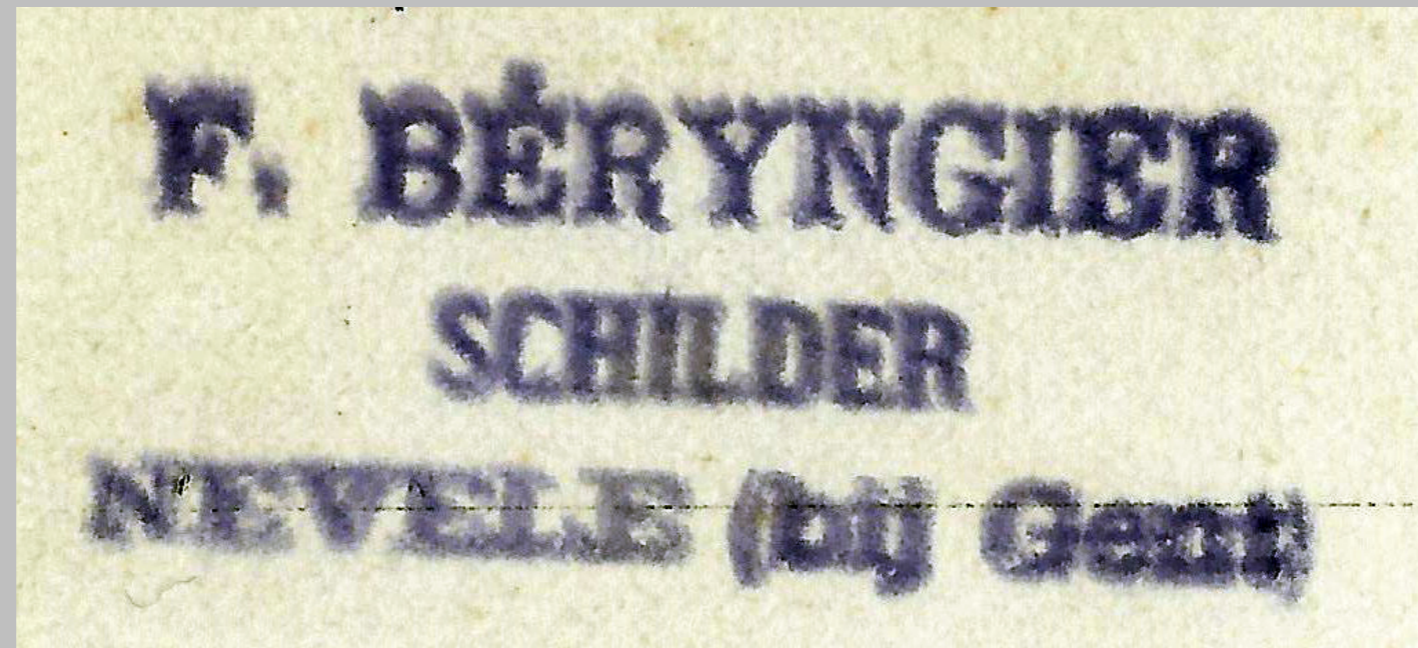
Felix Beryngier

De kerk van Nevele, herbouwd na de vernieling van oktober 1918, werd in 1923 door Felix Beryngier en zijn schildersploeg geschilderd en gedecoreerd met bloemen en guirlandes. Door de vernielingen aan de kerk in mei 1940 bleef hiervan niets meer bewaard.

OPEN KERKENDAGEN 2019 - POESELE

COLOFON

Deze tentoonstelling werd samengesteld door de heemkundige kring
HET LAND VAN NEVELE i.s.m. de Kerkfabriek Sint-Laurentius Poesele

www.landvannevele.com

www.facebook.com/landvannevele

De foto's werden ons ter beschikking gesteld door de heer **Walter De Smet** uit Gentbrugge

Samenstelling en teksten: André Bollaert

Vormgeving en realisatie: André Bollaert en Alex Dhondt

Het levensverhaal van Felix Beryngier verscheen van de pen van Antoine Janssens in
Het Land van Nevele, jg. 1990, aflevering 2 in de reeks Mensen uit ons Heem.

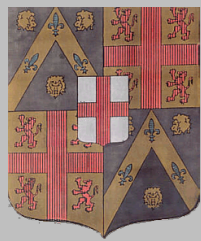
Herkomst afbeeldingen: Walter De Smet, Alex Van Maldeghem en Erfgoedcentrum Het Land van Nevele.

VLAAMSE
LAND
MAATSCHAPPIJ

Platteland Plus: Vlaanderen en provincie Oost-Vlaanderen investeren in hun platteland.

OPEN KERKENDAGEN 2019 - POESELE

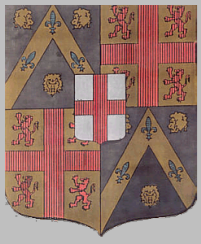

BLONDIJN VAN HAVER

Blondinus Van Haver, zoals hij wettelijk ingeschreven staat in het geboorteregister, werd op **16 januari 1811** te **Poesele** geboren als zoon van het weversechtpaar Jozef en Dorothea Blancke. Van kleins af ging Blondijn de koeien hoeden en om de verveling te doden begon hij met het uitsnijden van figuren op wandelstokken en vervaardigde hij houten heften voor messen die hij kunstig versierde. De armoede belette hem echter een degelijke artistieke opleiding te volgen zodat hij zich volledig als autodidact moest opwerken. Als houtsnijder kon hij echter geenszins aan de kost komen. Zo vinden we hem in de bevolkingsregisters terug als wever (1835) en schoenlapper (1846). Pas bij zijn overlijden op **25 januari 1865** staat hij voor het eerst vermeld als beeldhouwer. In de kerk was hij klokkenluider en haalde hij het stoelgeld op.

Hij woonde in een bescheiden woning in de Oude Kerkstraat (nu nr. 12) waarvan hij eigenaar was. Volgens de publicaties over hem uit het midden van de 19de eeuw, was zijn woning, die meer het uitzicht had van een grote hut, een echt museum. Aan de muren hingen schilderijen en antieke beschilderde borden. In alle hoeken en kanten en op alle meubels en in de laden der kasten stonden of lagen beeldhouwwerken van de hand van de kunstenaar. Toch is er slechts zeer weinig van hem bewaard gebleven. Na zijn dood werd een groot deel van de inboedel van de woning opgekocht door de notarisfamilie Pauwels uit Deinze en een zekere baron Malcamps bezat een uitgebreide verzameling wandelstokken door hem vervaardigd. Het **Sint-Laurentiusbeeld boven de ingangdeur van de kerk** werd door hem gebeiteld en **onder het historische Lovaertorgel hangt een prachtige gekruisigde Christus** eveneens van zijn hand. Dit kunstwerk hing vroeger onder een luifel aan de achterkant van de kerk. Rond 1980 werd het gerestaureerd en in de kerk onderbracht. Voor het maken van zijn Christusbeelden ging de graatmagere Van Haver, met ontbloot bovenlijf en uitgestrekte armen, voor de spiegel staan om zo getrouw mogelijk de gekruisigde Christus te kunnen nabootsen. Op de 18de eeuwse biechtstoel, vervaardigd door Hansbekenaar Frans Daens, herstelde hij het deurtje en bracht er een **beeldje van de Goede Herder** op aan. In het museum Rietgaverstede te Nevele bevindt zich een horlogestaander uit 1862 die een paproerder voorstelt, een prachtig voorbeeld van volkse houtsnijkunst. Het museum bezit eveneens nog enkele naamstempels die door Van Haver werden vervaardigd.

Zoals het nu nog steeds het geval is kreeg ook Van Haver vooral na zijn dood de meest lovende kritieken. Zo werd hij in 1865 in een uitgave van "Oud en Nieuw" een tweede Ruxthiel genoemd. Deze Ruxthiel, een Luikenaar maar nu niet meer zo bekend, was de hofbeeldhouwer van de Franse koning Louis-Philippe (1773-1850) en wordt een van de meest toonaangevende meesters van zijn tijd beschouwd. Spijtig genoeg werden de talenten van Van Haver, die nauwelijks kon lezen en schrijven, pas bij het grote publiek bekend in 1849 en was het dan te laat om nog een degelijke opleiding te volgen.

OPEN KERKENDAGEN 2019 - POESELE

Oud en Nieuw, 1865

BLONDIJN VAN HAVER
HOUTSNIJDER

In het begin dezes jaar overleed een kunstenaar, weinig of niet bekend, tenzij in de kring eeniger vrienden en kennissen. De man verdient evenwel dat zijn gedachtenis bij het nageslacht voortleeft.

Hij zag het daglicht in een nederig dorpje van Oost-Vlaanderen, afgelegen van groote steden, waar onze kunstenaar gewis roem en fortuin zou ontmoet hebben, indien zijn arme stand hem niet belet hadde zijne vurige neiging tot de schoone kunsten, in Gent of Antwerpen, te ontwikkelen, onder de leiding van eenen goeden meester. Zoals het nederig viooltje, dat onder de bladeren ontluikt en sterft, was het met Blondijn van Haver. Geboren te Poesele, bij Nevele, den 16 Januari 1811, en aldaar den 25 januari 1865 overleden, toonde hij van zijne vroege jeugd af eene groote drift tot de schoone kunsten, maar de armoede dwong hem, nog jong de koeien te wachten. Reeds van dien tijd af hield hij zich onledig met lierenaars, allerhande dieren en vogelen te snijden, enz.. Zijne neiging tot het snijden vermeerderde met zijne jaren, doch ongelukkig ontbrak hem een meester om hem in de kunst te geleiden, en het was slechts toen hij reeds oud geworden, en door handenarbeid afgewerkt was, dat hij eenen beschermheer vond, die hem goede modellen verschafte, welke hij behendig nabootste. Zijne gesnedene stokken met dierenkoppen, slangen of loofwerk; zijne snuifdozen met Christushoofden, boerkens naar Teniers, en andere kunstgewrochten, werden door de liefhebbers gezocht, en op het laatste van zijner dagen sneed hij Christusbeelden voor kruisen, welke die van voortreffelijke meesters evenaarden. Wie 's mans kunstgewrochten gezien heeft, bejammert dat Van Haver nooit het werkhuis van eenen voornamen beeldhouwer betreden heeft, want zekerlijk zou België eenen tweeden Ruxthiel geteld hebben.

Zoo is het in deze geldeeuw, waarin men liever uitsluitelijk op ijzerwegen en nijverheidsgestichten speculeert, dan een nederig kunstenaar uit het donker te wekken, hem de middels tot ontwikkeling te verschaffen, en aldus de kunst zelve te verrijken !

Vilvoorde, C.-F.-A. Piron (Auteur van de Algemeene levensbeschrijving der mannen en vrouwen van België uit 1860)

VLAAMSE
LAND
MAATSCHAPPIJ

Platteland Plus: Vlaanderen en provincie Oost-Vlaanderen investeren in hun platteland.